

Θ.Π. Ζαφειρίου, στα νεανικά πρόσωπα των ανυποψίαστων
Δημοσιεύθηκε την 12/10/2022 από SF

Ταξίδι με τον Φλοίσβο

Τί ωραία απλώνεται η θάλασσα.
Από τον Φλοίσβο ως τις ακτές
Της Αίγινας και της Πελοποννήσου.

Και πιο πέρα, πιο μακριά
Το απόγευμα, που περιμένω
Ν' αποπλεύσω. Σ' άγνωστες χώρες

Πόλεις εξωτικές του παρελθόντος.
Μοναστηράκι και Θησείο.
Ομόνοια και Μεταξουργείο.

*

Το ελάχιστο

Πόσο ο χρόνος λιγοστεύει,
Για να γίνω πέτρα
Σαν το βραχάκι αυτό
Που το σκεπάζει η θάλασσα

Ολόκληρο, με κάθε
Του κύματός της χάδι
(Τόσο ελαφρύ δεν θα 'ναι
Βέβαια το χώμα),

Τώρα, κι ας το βλέπω
Και ας το σκέπτομαι,
Δεν μ' απασχολεί.
Ούτε ποιο είναι

Μεγαλύτερο μυστήριο
Ο θάνατος ή η ζωή.
Γιατί μού αρκεί αυτή η στιγμή.
Ούτε υπάρχει άλλο θαύμα.

*

Το πείσμα των σπιτιών

Σκληρά ξυπνούν τα σπίτια μας
Κάθε ημέρα και σκληρότερα.

Αρνούνται ν' αλλάξουν
Καθώς τα πρόσωπά μας.

Κι ουαί κι αλίμονο, αν μετακομίσαμε
Και τύχει να ξαναπεράσουμε από εκεί.

Μάς μέμφονται αυστηρά
'Όχι που μεγαλώσαμε, αλλά

Που αμετανόητοι επιστρέφουμε
Στο παρελθόν, πού τούς έχουμε αρνηθεί.

Κι αν τα 'χουμε ανταλλάξει, τρισαλίμονο.
Τί κατεδαφισμένα σπίτια

Γι' αντιπαροχή στου Ζωγράφου
Τί εκτελεσμένοι στην Καισαριανή.

Στοιχειώνουν όπου βρουν
Κι όχι μονάχα στα όνειρά μας

Αλλά και στα νεανικά πρόσωπα
Των ανυποψίαστων

**Για το πείσμα τους
Νέων ενοίκων.**

(Από την ανέκδοτη συλλογή «Μακιγιάζ»)

*

©Θ.Π. Ζαφειρίου

φωτο: Στράτος Φουντούλης

*